ANGELA BACIU

Poezii • Versek

Colecţia
BILINGUA
könyvek

ANGELA BACIU

Poezii ❁ Versek

În traducerea lui:

Balázs F. Attila

şi / és

Lőrincz Mária

fordításában

LIMES / AB-ART

Coperta/borító:
Balázs Béla

ISBN 798-80-8087-072-0
ISBN 978-973-726-442-8

„Ştiu că Dumnezeu nu-mi va da ceva ce nu pot duce.
Îmi doresc doar ca el să nu aibă atâta încredere în mine.”

Maica Teresa

„Tudom, hogy Isten nem biz rám semmit, amit nem tudok megtenni.
Bár ne lenne akkora bizalma bennem.”

Teréz anya

POEM (1)

“Cu ochiul pătat de pământesc” (Kafka)

Să mă închid aş vrea în gânduri sălbăticite
mâine este azi, aşa spun mereu asemeni unei
fiinţe abisale să simt fiorul aş vrea
odată cu sângele – un contur, o linie,
ceva mult mai aproape.

Ei da, eram o tăcere, erai o tăcere,
recunoşteai - TU nu mai erai acolo,
renunţasem. cu memoria palmelor ascultă cum
bate vântul de martie a desprimăvărare.

Citesc Poe şi din când în când mai
trece Dumnezeu prin odaie. Mă priveşte
apoi închide fără zgomot uşa,
imi spun trebuie să învăţ să merg
pe drumul cel mai bun ’mergi, nu te uita peste umăr,
nu striga, oricum nu te aude nimeni’
şi aşa aruncam cu furie cu mine
în înaltul cerului, căzând apoi pe
genunchii ploilor rotunjiţi de timp.

am învaţat să iubesc… puţin căte puţin,
puţin
căte
puţin…

m-am lăsat risipită în toate
anotimpurile mă ştergeam pe frunte

VERS (1)

„Földtől beszennyezett szemmel” (Kafka)

Be szeretnék zárkózni vad gondolatokba
holnap ma van, hajtogatom folyton egy mélytengeri
lényhez hasonlóan, érezni akarom a borzongást
véremben – egy kontúrt, egy vonalat,
valami sokkal közelebbit.

Hát igen, hallgatás voltam, hallgatás voltál,
elismerted - TE már nem voltál ott,
lemondtam rólad. Tenyered emlékezetével hallgasd
a márciusi szél tavaszt hozó zúgását.

Poe-t olvasok és Isten néha-néha még benéz
hajlékunkba. Rám néz
aztán csendesen becsukja az ajtót,
meg kell tanulnom járni, mondom magamnak
a legjobb úton ‘menj, ne nézz vissza válad fölött,
ne kiálts, úgysem hallja senki’
és így dobtam magam dühösen
az ég magasába, visszaesve mindannyiszor
az esők időcsiszolta térdére.

lassan megtanultam szeretni... lépésről lépésre,
lassan,
lépésről
lépésre...

hagytam szétszóródni magam
minden évszakban letöröltem homlokomról

de tristeţe. aş fi umplut cu ea şi Dunărea şi pustia.

carnea vineţie ţipă,
pumnul se strânge a ameninţare
„bărbia dreaptă”,
îmi spun, „trece timpul”.

pe lângă mine soarele se prelinge iar,
am mai pierdut o zi. ce vreau să spun ?
cum mă regăsesc după... douăzeci de ani ?
sau mai mulţi ?

N-AM CERUT NIMĂNUI NICIODATĂ NIMIC.

Da, am un destin cu uşa întredeschisă –
să rămân, să ies, spectator în fotoliul din sufragerie,
„călător de profesie” vorba poetului.
da, am un destin cu uşa întredeschisă.

martie 2006, Galaţi

a bánatot. megtölthettem volna vele a Dunát és a pusztát is.

az elkékült hús sikolt,
szorul az ököl fenyegetőn
„a jobb álla”,
mondom magamban, „múlik az idő”.

mellettem megint szétfolyik a nap,
elvesztegettem még egy napot. mit akarok ezzel mondani ?
hogy találok magamra... húsz év múlva ?
vagy annál is több ?

NEM KÉRTEM SOHA SENKITŐL SEMMIT.

Igen, félig nyitott ajtajú a sorsom –
hogy maradhassak, elmehessek, néző az ebédlő karosszékében,
„hivatásos utazó” ahogy a költő mondaná.
igen, félig nyitott ajtajú sorsom van.

Galac, 2006. március

POEM (2)

„O, în somn fără dor aş fi vrut să mă străng
De-aş şti un fluviu ca viaţa-mi de-adănc
Aş curge cu apele sale”
(ELSE LASKER-SCHULER)

Unele întrebări sunt trecute cu vederea,
nimic nu e veşnic, ei da, aş fi vrut să joc teatru
pe o mare scenă a lumii,
să fiu cap de afiş măcar o zi,
dar cui i-ar fi păsat,
mă afund tot mai mult în spaţii neatinse,
să fiu cu tine, să ne lăsăm străpunşi
de muzici albastre...într-o zi,
într-o zi voi fi atăt de tânără
şi de frumoasă... şi-mi voi aminti
de coarnele rupte ale cerbului, lacrima unui copil drag,
pierdut prea devreme
brazi sfârtecaţi de fulger.

rană pe cer de zi şi de noapte,
ştiu
ştiu inima mea a îngheţat în inima ta,
memoria fuge nebună, de mâine până mai ieri,
alaltăieri.

dacă mi-a fost greu vreodată – si nu zic că nu mi-a fost –
n-am urlat, nu m-am plans, nu m-am ascuns ca o haină-nvechită,
e simplu, mi-am zis, muşc din realitate lacomă, trăiesc,
VIAŢA NU E PE DE-A ÎNTREGUL VIAŢĂ,

VERS (2)

„Ó, egy vágy nélküli álomba szerettem volna merülni
Ha ismernék egy folyót, mely mély mint az életem,
Hullámaival hömpölyögnék”
(ELSE LASKER-SCHULER)

Bizonyos kérdések felett átsiklunk könnyedén,
semmi sem örök, tudom, játszani szeretnék
a világ egy nagy színpadán,
legalább egy napra címlapon szerepelni,
de kit érdekelt volna,
egyre inkább szűz terekbe süllyedek,
hogy veled lehessek, hogy áthassanak bennünket
a kék dallamok... egy nap olyan fiatal leszek
és olyan szép... a szarvas letört agancsaira
fogok emlékezni,
egy túl korán elvesztett,
kedves gyermek könnyeire
villám szaggatta fenyőkre

Seb a nappali és éjjeli égbolton,
tudom
tudom, a szívem megfagyott a te szívedben,
az emlékezet bolondként szalad, a holnaptól a tegnapig,
tegnapelőttig.

Hogyha valaha gondjaim voltak – és nem mondom, hogy nem –
nem ordítottam, nem siránkoztam, nem takargattam magam mint elnyűtt ruhát,
egyszerű, mondtam magamnak, mohón harapok a valóságból, élek,
AZ ÉLET NEM KITELJESEDETT ÉLET,

trăiesc.
ce cântec frumos. trăiesc,
aşează-te în dreapta, voi învăţa să trăiesc
căt mai mult şi cât mai bine, să mă strecor printre
degete, iar tu în braţele mele să revii.

sunt femeia ta, îţi spun
în timp ce răsfoiesc cărţi cu propriile
mele poeme, din chipul tău mi-am clădit chip
pe furiş voi scrie
să-mi aduc aminte de toate iernile
noastre de altădată, de oameni de zăpadă,
de primăverile naive, sunt pregătită,
de mâine,
din zori,
iar ne vom iubi...

În stânga şi-n dreapta mea VIAŢA
începe să danseze şi spun:
acum împart cu tine, pe acest peron,
un TREN.
noaptea se întâmplă sa fiu fericită în trenul
acesta ce vine mereu la aceeaşi oră,

am senzaţia că anii mei vor rămâne aici,
mă bucur
ca un copil, alerg singură
dintr-un compartiment în altul să mai cresc
puţin câte puţin, alerg
să prind anii din urmă, TRĂIESC din plin,
în ultimul compartiment m-am oprit –
se
    făcuse
        ziuă.

élek.
milyen szép ének. élek,
foglalj helyet a jobbomon, meg fogok tanulni
egyre többet és egyre jobban élni, hogy átlopózzak
ujjaid között, és te visszatérj karjaimba.

a nőd vagyok, mondom neked
miközben saját verseskönyveimet lapozom,
arcodból raktam össze arcomat
titokban fogok írni
hogy emlékezzek minden
hajdani telünkre, az emberekre, a hóra,
az együgyű tavaszokra, készen vagyok,
holnap
hajnaltól,
ismét szeretni fogjuk egymást...

Az ÉLET táncra kel a bal és jobb oldalamon
és mondom:
most megosztok veled ezen a peronon
egy VONATOT.
éjszaka olykor boldog vagyok ebben
a vonatban, mely mindig ugyanabban az órában jön,

az az érzésem, hogy itt maradnak éveim,
örülök
mint egy gyermek, szaladok egyedül
egyik fülkéből a másikba miközben egy-egy kicsit
növök, szaladok
hogy utolérjem az éveket, megéljem az ÉLETET,
az utolsó fülkénél megtorpanok –
közben
    nappal
        lett.

nu mai recunosc trenul acesta
părăsit acum într-o haltă veche, ştiu
viaţa e o mascaradă şi-ti vine
să arunci cu norocul de pământ,
să-l calci în picioare...

şi apoi să-l dai la schimb
într-un târg de duminică,
la marginea oraşului.

ţi se spune – se apropie echinoxul,
e semn că mâine ne vom trezi liniştiţi,
acum visez – ALERG pe o câmpie întinsă
plină de maci, împreună cu tine.

înalţi un zmeu de hârtie ţinta se mişcă departe,
din cauza timpului scurt nu vezi
ce murmur printre buze, nimeni
nu vrea să meargă cu mine pe acelaşi drum
fără întoarcere

nu cred în biserici fără clopote.

pe genunchi scriu noaptea târziu
aş vrea să fii fericit ca în visul nostru din câmpie,
să te văd alergând: doi copii fugari ţinându-se de
mână

în sufletul meu atâta pustiu este,
priveşte-mă, sunt frumoasă ca o dunăre,
cuvintele vor să mă înşele, să mă ducă
departe, departe, să ma piardă...

nem ismerek rá erre a vonatra,
most elhagyatottan áll egy régi állomáson, tudom
az élet álarcosbál és jön, hogy
földre hajítsd szerencsédet és
lábbal tipord...

aztán elcseréld
egy vasárnapi
városszéli vásáron.

azt mondják – közeledik a napéjegyenlőség,
ez annak a jele, hogy holnap nyugodtan kelünk,
most álmodok – SZALADOK veled egy
széles, pipacsos mezőn.

papírsárkányt eregetsz, a cél a távolba mozdul,
a röpke percek alatt nem látod meg
mit suttog a szám, senki
sem akar velem azon az
úton járni, ahonnan nincs visszatérés

nem hiszek a harang nélküli templomokban.

késő éjjel a térdemen írok
szeretném, hogy boldog légy, mint az álombeli mezőn,
szaladni lássalak: két szökött gyermek, kéz a
kézben

oly pusztaság van lelkemben,
nézz rám, szép vagyok mint egy folyó,
a szavak be akarnak csapni, messze, messze
akarnak vinni, hogy elveszejtsenek...

memoria revine, iar eu las în urmă, lacomă de iubire,
un poem plin de îngeri.

9 ianuarie, 2006, Galaţi

Magához tér a tudat, szeretet utáni sóvárgásomat hagyom hátra,
egy verset angyalokkal.

Galac, 2006. január 9.

ÎNTREABĂ-MĂ DESPRE FRICĂ

Poezia nu-ţi dă voie să pleci, toată speranţa
o vei pune acolo, în ochii aceia,
pe chipul acela, nu,
nu e totul pierdut.

pe vremea aceea, demult, nu credeam
în NIMIC.
îmi lipeam fruntea de coama cailor şi râdeam,
fugeam în picioarele goale pe iarba udă
din grădina bunicii, nu ştiam ce înseamnă
ISPITA. iarna îmi strângeam braţele a somn
şi jucam şotron cu fulgii de nea
pe strada roşiori, vedeam oameni cumsecade,
fiecare cu câte un înger în spate, noaptea
priveam cerul, clipele-tăceri,
parcă miroseam a nisip şi a mare, strigam,
strigam,
în fiecare dimineaţă,
numele mamei.

mai târziu
o ţigancă mi-a ghicit în palmă,
mă dureau încheieturile mâinilor,
atunci parcă am îngropat toată
INOCENŢA – tangoul copilăriei,

şi am fugit.
crescusem mult, învaţam să iubesc,
să-mi ascund frumuseţea,
s-o păstrez pentru mai tărziu,

KÉRDEZZ ENGEM A FÉLELEMRŐL

A vers nem enged téged elmenni, minden remény
ott sűrűsödik a szemedben
az arcodban, nem,
nincs minden elveszve.

régen, azokban az időkben nem hittem
SEMMIBEN.
lovak sörényéhez tapasztottam homlokom és kacagtam,
mezítláb szaladtam a nedves füvön
nagyszüleim kertjében, nem tudtam, mit jelent
a KÍSÉRTÉS. Télen álomba ringattak karjaim
hópelyhekkel ugrándoztam
a huszárezred utcáján rendes embereket láttam
hátukon egy-egy angyallal, éjszaka
az eget kémleltem, a hallgatás pillanatait,
mintha homok- és tengerszagom lett volna,
kiáltoztam, minden reggel,
anyám nevét
                    kiáltottam

Később,
egy cigányasszony jósolt a tenyeremből,
kezem ízületei belefájdultak,
mintha akkor temettem volna el
ÁRTATLANSÁGOMAT – a gyerekkor tangóját,

és elszaladtam.
aztán nőttem, tanultam szeretni,
és azt, hogyan rejtsem el szépségemet,
hogy megőrizzem későbbre,

ce bizar
să te trezeşti dimineaţă de dimineaţă
cu...FRICA lângă tine !
F
R
I
C
A
cum se măsoară frica ? căt cântăreşte?
cum ştii când vine,
când pleacă?
căutam cuvintele pedepsite parcă să se ascundă
schiloade şi reci,
doar ele îmi aduceau aminte că-n
răstimpul cât trăim fugim
de cărţile din rafturi, de zilele monotone, de oameni,
de casele lor
de frica lor,
de moacele lor.

vorbim despre dragoste, nu ne ascundem,
uitaţi de lume
iubim ca un foc uitat aprins aici, acolo,
nicăieri.
locuiesc mai tot timpul în această
COLIVIE.
cu uşa minusculă şi inima plină de dragoste,
aş fugi
aş fugi
iar îmi trosnesc degetele de atâta singurătate
în această străină ţară, departe de lume,

aş fugi
chiar de m-aş zgâria sărind peste garduri, peste acoperişuri,

milyen bizarr,
minden reggel
FÉLELEMMEL ébredni!
FÉ
    L
        E
          L
            EM
hogy mérik a félelmet? Mennyit nyom?
honnan tudod, mikor jön
és mikor megy?
a megbüntetett szavakat kerestem mintha rejtőzködnének
csonkák és hidegek,
csak ők juttatták eszembe, hogy
amíg élünk, menekülünk
a polcon levő könyvek, a monoton napok, az emberek
és otthonaik elől,
a félelmük,
és furkósbotjuk elől.

beszélgetünk a szerelemről, nem rejtőzünk el,
a világtól elfelejtve
szeretünk, mint égve felejtett tűz itt, ott,
sehol.
Szinte mindig ebben
a KALITKÁBAN lakom.
parányi ajtóval és szeretettel teli szívvel,
szaladnék,
szaladnék,
a tömény magánytól ismét ujjaimat ropogtatom
ebben az idegen országban, a világtól távol,

futnék,
ha meg is sebezném magam átugorva a kerítéseket, a háztetőket

peste ape...încleştată pe un cântec vechi
m-aş mai salva, poate,
într-un parc cu copii mulţi.
VIAŢA MEA NU AR MAI FI O SCHINGIUIRE
Aş fugi departe,
mi-e frică...

aş vrea
să sărbătoresc toate nopţile tinereţilor mele,
să nu dau doi bani pe mâine,
să-mi crească un pom din braţe,
un pom cu rădăcini adânci,
să sară poemele precum aşchiile din inima mea,
pentru toţi nefericiţii...

atât de mult mi-am dorit
să avem doar viaţa noastră
simplă, fără complexe, fără inhibiţii.

nu-ţi fie frică,
MAMĂ,
nu-ţi fie frică!

sunt aici.

mai, 2005, Kusadasi, Turcia.

és a vizeket... egy régi énekbe kapaszkodva
megmenthetném magam talán
egy gyerekekkel teli parkban.
AZ ÉLETEM MÁR NEM LENNE KÍNLÓDÁS
Elszaladnék,
félek...

szeretném
megünnepelni fiatalságom minden éjszakáját,
szeretnék nem törődni a holnappal
karjaimból mélyen gyökerező fa
ágak nőjenek,
mint forgácsok pattanjanak ki szívemből a versek,
minden boldogtalanért...

Annyira szerettem volna
hogy legyen nekünk is egy
szerény, gondok és gátlások nélküli életünk.

Ne félj,
ANYÁM,
ne félj!

itt vagyok.

Kusadasi, Törökország, 2005. májusa

FILE DE JURNAL

LUNI

Nu m-am îndepărtat niciodată, dar parcă nici nu mai
simţeam, nu mai puteam reânvia tăcutele zăpezi de ieri ,
de alaltăieri. EU
învăţam să fiu EL,
iar el învăţa să-şi încheie socotelile cu prezentul, o făcea
dinadins, mă testa, se temea de ziua de mâine,
sau de mersul pe acelaşi drum fără întoarcere,
ne înstrăinaserăm
fără s-o ştim.

ştiam. de pe o zi
pe alta era tot mai fără apărare
şi mai singur –
se temea de lume şi de tot ce îl înconjura.

NAPLÓLAPOK

HÉTFŐ

Nem távolodtam el soha, de mintha már nem
éreztem volna, nem tudtam feltámasztani a tegnapi,
tegnapelőtti hallgatag havat. ÉN
tanultam Ő lenni,
ő pedig a jelennel próbált leszámolni, szántszándékkal,
próbára tett, félt a holnaptól,
vagy attól, hogy a visszatérés nélküli úton járjunk,
elidegenedtünk egymástól
anélkül, hogy tudtuk volna.

tudtam. egyik napról
a másikra egyre védtelenebbé vált
egyre magányosabbá –
félt a világtól, és mindentől, ami körülvette.

MARŢI

Astăzi are mersul mai greoi, amândoi ştim asta, dar nu vorbim,
zâmbesc cu încredere, pregătesc, ca în fiecare zi,
cafeaua tare, cu două linguriţe de zahăr,
în ceaşca maro,
de sticlă, cu un cub de ciocolată, zâmbeşte,
va ramâne şi
pentru mai târziu. întreabă, pastilele, mi-ai adus pastilele –
în păhăruţul alb, de plastic
în fiecare zi la aceleaşi ore
aceleaşi pastile de toate felurile
şi culorile, fără
rezultat parcă mai tare îi stinsese pofta de viaţă puterea
de a mai lupta, este atât de,

atât de măcinat azi...
e soare afară, zic,
sunt puţine zilele
pe care le petrece afară, a apărut fobia,
fobia de aer, de lume, de lumină, acum
e mai bine aşa, cu mine în preajmă,
îi citesc ziarul, se bucură,
se bucură, citeşte, zice,
citeşte 'nainte...

KEDD

Járása ma nehézkesebb, mindketten tudjuk ezt, de nem beszélünk róla,
bátorítón rámosolygok, elkészítem, mint minden nap,
barna üvegcsészében
az erős kávét, két kiskanál cukorral,
egy kocka csokoládéval, mosolyog,
marad
későbbre is. Kérdezi, hoztad-e a tablettákat
a fehér műanyagpohárkában,
minden nap ugyanabban az órában
ugyanazok a színes tabletták,
sokfélék,
eredmény nélküli tabletták,
mintha még jobban eloltották volna élet-vágyát, harci
erejét, olyan

olyan megtört ma...
kint süt a nap,
mondom neki,
kevés napot tölt kint, megjelent a fóbia,
a légiszony, a fényiszony, a világiszony,
jobb most így, hogy a közelében vagyok,
olvasom neki az újságot,
örül, olvasd, mondja,
olvasd tovább...

MIERCURI

Ne închinăm aceluiaşi Dumnezeu şi aşteptăm. azi
ca şi ieri. ezităm să trăim, ezităm să murim, n-avem curaj
să o luăm de la capăt, avem doar un drum şi acela e
fără întoarcere.
fiecare aşteaptă ceva de la celălalt. Cine va fi primul.

astăzi aşteptăm doctorul de fapt e
o domnişoară doctoriţă
blândă, zâmbet cald, puţin copilăros.
astăzi cum vă simţiti – mai bine, mai rău –
tensiunea arterială, tensiune oculară, mers, articulaţii,
uitaţi-vă în sus, la stănga, la dreapta,
continuăm tratamentul, vin săptămâna viitoare,
frumoasă casă aveţi, la control,
sănătate...
chiar aşa „sănătate”,
ce ironie,
de ce nu noroc, bani, fericire,
poate ar ajuta mai mult.

acum urmează exerciţiile – picioare, braţe, degete şi iar
picioare, braţe, degete, un minut, trei, şapte, 10, 20, 30
mai mult cu 3 minute ca ieri.

e bine, ai obosit, continuăm şi mâine.

SZERDA

Ugyanahhoz az Istenhez imádkoztunk és vártunk. A ma
olyan mint a tegnap. Habozunk élni, tétovázunk meghalni, nincs bátorságunk
újra kezdeni, csak egy utunk van, s ez
a visszatérés nélküli.
Mindenki vár valamit a másiktól. Ki lesz az első.

ma vártuk az orvost valójában
egy meleg, kicsit gyerekes mosolyú
fiatal, szelíd doktornőt.
Hogy érzi magát ma – jobban, rosszabbul –
a vérnyomás, a szemnyomás, a járás, artikuláció,
nézzen felfele, balra, jobbra,
folytatjuk a kezelést, a jövő héten újra jövök,
szép házuk van, ellenőrzésre,
egészséget...
éppen így „egészséget"
tiszta irónia,
miért nem szerencse, pénz, boldogság,
talán többet segítene.

Akkor most következzenek a gyakorlatok – a lábak, karok, ujjak, és ismét
Lábak, karok, ujjak, egy perc, három, hét, 10, 20, 30
3 perccel több mint tegnap.

Na jó, elfáradtál, folytatjuk holnap is.

JOI

E ora prânzului. Ne prefacem că discutăm calm, prietenoşi,
îl privesc, face mari eforturi să se ascundă, zadarnic.

stăm în faţa unei cutii cu table începem. tu, primul,
6 – 3 prost început. Dă tu mai mult, 6 – 6,
stai pe gard, fac porţi,
cum îţi e astăzi ? să nu furi !
dimineată mi-a fost mai bine,
acum? dau cu zarurile,
e mai rău,
poate se schimbă vremea, 4 – 3, nu-i bun de nimic,
poate data viitoare,
eşti obosit, prea obosit,
aş vrea să mă plimb cu tine ca
odinioară, la Dunăre, să privim pescarii, nu mai am chef de
table, ce frumos era portul, ce vrei ?
ţii minte cuibul de păsări
de pe chei, la căpitănie,
era primăvară ca acum, vreau să pot merge
ca atunci, cu tine de mână, ai spus ceva?

a adormit blând în dreapta mea.

CSÜTÖRTÖK

Ebédidő van. Megjátsszuk hogy nyugodtan és barátian elbeszélgetünk,
nézem őt, rejtőzködni próbál, de minden igyekezete hiábavaló.

Táblajáték van előttünk. Te kezdesz,
6 – 3 rossz kezdés. Dobj te többet! 6 – 6,
kint vagy, kaput csinálok.
Hogy vagy ma? ne csalj!
reggel jobban voltam,
most? dobok,
rosszabb,
lehet hogy időváltozás lesz, 4 – 3, semmire se jó,
talán majd máskor,
fáradt vagy, túl fáradt,
szeretnék sétálni veled,
mint egykor a Duna-parton, nézni a halászokat, már nincs kedvem
játszani, milyen szép volt a kikötő, mit akarsz?
emlékszel a madárfészekre
a szorosban, a révkapitányságon,
tavasz volt mint most, szeretnék járni,
úgy, mint akkor, kézenfogva, veled, mondtál valamit?

szelíden elaludt a jobbomon.

VINERI

E noapte,
ies pe balcon, luna e plină,
s-ar spune că viaţa şi moartea sunt
din nou împreună. De ieri îmi şuieră
aripi de fluturi în urechea dreaptă. E primul semn de
detaşare, de durere
se spune că aşa începe NEBUNIA,
cu un fâlfâit de aripi. am stins lumina,
e liniste,
ţi-e frig ? nu,
mai lasă uşa deschisă să simt aerul nopţii,
sunt din nou cu mine insămi,
strâng în braţe pentru a câta oară
trupul dulce
al singurătăţii.

ţi-e sete ? da, mi-e sete,
mi-e atăt de sete...

PÉNTEK

Éjjel van,
telihold, kilépek a balkonra
azt mondják, hogy élet és halál
újból együtt vannak. Tegnap óta pillangószárnyak
csapkodnak jobb fülemben. A leválasztás, a fájdalom
első jele
azt mondják, hogy így kezdődik a ŐRÜLTSÉG
szárnycsattogtatással. lekapcsoltam a villanyt,
csend van,
fázol? nem,
hagyd még nyitva az ajtót, hogy érezzem az éjszaka levegőjét,
megint magamban vagyok,
hányadszor szorítom karjaimba
a magány
édes testét.

Szomjas vagy? igen, szomjas vagyok,
nagyon szomjas...

SÂMBĂTĂ

Cuvintele mele se agaţă de orice scamă de răsărit de soare.

ştia că...
pe zi ce trecea...

SZOMBAT

Szavaim beleakaszkodnak a napkelte minden foszlányába.

tudta...
hogy minden nappal...

DUMINICA.

Întind mâna spre noptiera din stânga,
am aprins lumina,
lătratul câinilor mei sfâşie noaptea târzie,
sunt patru: bot roz, speriosu şi fraţi tărcaţi, gemeni,
grea noapte, de ce nu dormi, pentru că
nu cunosc tainele morţii, ai răbdare,
NU MAI AM RĂBDARE,
nu mai pot

răsfoiesc Anatomistul de Federico Andahazi,
îmi amintesc – sunt vie –
sleită, singură, sătulă de viaţă, dar vie,
ştii,
moartea nu are sentimente, nu este nici urâtă, nici frumoasă,
nu iubeşte nici nu urăşte ca noi
până acum
treizeci şi ceva de ani

forma chipului meu atât de...,
ne pierdem identitatea până-ntr-atât
încât
nu mai ştim cine suntem !

să încercăm să mai dormim
vreo două ore, mi-e atăt de frică, acum se faceeeeee ziuă,
stau nemişcată ,
şarpele ăsta alb al durerii
mă cuprinde,

mă strânge,
mă sufocă,

VASÁRNAP.

Kinyújtom kezem a bal oldali éjjeliszekrény felé,
felkapcsolom a villanyt,
kutyáim ugatása szaggatja a késő éjszakát,
négy van: a rózsaszín orrú, az ijedős és a foltos kölyök, ikrek,
nehéz éjszaka, miért nem alszol, mert
nem ismerem a halál titkait, légy türelemmel,
NINCS MÁR TÜRELMEM,
nem bírom

Federico Andahazi Az anatómus című könyvét lapozom,
eszembe jut – életben vagyok –
kimerülten, egyedül, az élettől megcsömörlötten, de élek,
tudod,
a halál nem érez, se nem szép, se nem csúnya,
nem szeret és nem is gyűlöl mint mi
ez idáig
harmincvalahány évig

arcom vonalai annyira...,
elveszítjük önazonosságunk
olyannyira
hogy már nem tudjuk, kik vagyunk!

próbáljunk meg aludni
még vagy két órát, annyira félek, most viláááágosodik,
fekszek mozdulatlanul,
a fájdalom fehér kígyója
bekebelez,

szorít,
megfojt,

păcat
de frumuseţea asta de chip, unde mama dracului mă aflu,
nu mai văd nimic,
du-te la fereastră respiră aer curat,
ai avut iar un coşmar.

a început să plouă,
pentru câtă vreme ?

kár
e szép arcért, hol az ördögben vagyok,
már nem látok semmit,
menj az ablakhoz, szívj tiszta levegőt,
rémálmod volt ismét.

eleredt az eső,
vajon meddig?

ALTĂ ZI DE LUNI

Se închide docil, resemnat, în sinea-i,
îi paralizează braţul, gura,
durerea nu este insuportabilă pentru că este ascuţită,
ci pentru că e permanentă, nu se moare din asta,
trăim, luptăm.
ACUM bucuria pe care o simt eu la vederea
soarelui ,
la vederea mamei,
o ştii.

luni dimineaţă trezirea e mai grea,
cafeaua tare, cu două linguriţe de zahăr,
ceasornicul ne priveşte fix,
n-o iau razna – SUNT FEMEIA CARE NU PLÂNGE –

nu mă ascund, inventez
amoruri, poveşti nebuneşti,
nu mă justific, am, daca nu
cel mai frumos, atunci sigur cel mai călit suflet
din toate cate au fost şi sunt...

2004, Galaţi

EGY MÁSIK HÉTFŐ

Engedelmesen, lemondóan, magába zárkózik,
a fájdalom megbénítja karját, száját,
nem azért elviselhetetlen mert éles,
hanem mert állandó, ebbe nem halnak bele,
élünk, harcolunk.
MOST az öröm, amit a nap láttán
érzek,
édesanyám láttán,
tudod.

hétfő reggel nehezebb felkelni,
erős kávé, két kiskanál cukorral,
a falióra pont ránk néz,
nem futamodok meg – AZ A NŐ VAGYOK, AKI NEM SÍR –

nem bújok el, szerelmi történeteket
találok ki, esztelen meséket,
nem túlzok, nekem van, ha nem is
a legszebb, de a legedzettebb lelkem
az összes létező és nem létező között...

Galac, 2004.

ALTE FILE DE JURNAL

Mă învăţa:
ceea ce ai de făcut nu amâna
speram că într-o zi va veni MAREA CĂLĂTORIE
şi oraşul ne va uita
puţin câte puţin !
ce creaturi bizare,
fără destinaţie,
fără nume aceste străzi,
dimineaţă după dimineaţă...

după o noapte de nesomn, duşul rece, bătăi anonime
în uşă, fum de ţigară pe hol, un gândac nemişcat
pe un perete de
cămin studenţesc,
biletul de troleibuz, staţia Cotroceni,
capăt de drum, spitalul universitar,
covrigi calzi, un drum de tei,
Dâmboviţa cea frumos curgătoare, început de vară,
nefiresc de trist
calendarul trecerii mele,
tălpile umflate grăbesc în papucii maro –

stângul, dreptul, stângul, dreptul – aceeaşi
cerşetoare bătrână se odihneşte singură într-o cutie
de carton murdară, un colţ de pâine uscată împărţit
cu câinele, mestecă pe rând, calmi,
urmează altă staţieeeeeeee,

nu mi se dă voie să-mi duc ispita
până la celălalt capăt de oraş,

MÁS NAPLÓLAPOK

Arra tanított,
ne halaszd teendőidet
reméltem, hogy egy napon eljön A NAGY UTAZÁS pillanata
és a város lassanként
el fog felejteni minket!
milyen céltalan
bizarr létesítmények,
ezek a névtelen utcák,
reggelente...

egy álmatlan éjszaka után, hideg zuhany, névtelen
kopogások az ajtón, cigarettafüst a hallban, egy mozdulatlan bogár
a diákotthon
falán,
a trolibuszjegy, a Cotroceni állomás,
Az út vége, az egyetemi kórház,
meleg perecek, egy sétány hársfákkal,
a szépen folyó Dâmboviţa, a nyár kezdete,
természetellenesen szomorú
az elmúlás naptára,
barna papucsban siető dagadt lábak –

Bal, jobb, bal, jobb – ugyanaz a vén
koldusasszony pihen egymagában egy mocskos
kartondobozban, megoszt kutyájával egy
száraz kenyérdarabot, rágcsálnak egykedvűen,
következik a másik állomáááááás,

nem hagyják elvinni a kísértésemet
a város túlsó végére,

am învaţat, de-acum
voi şti –
orice artist
trebuie să privească doar înainte.

VIAŢA,
de pildă,
E O HÂRJONEALĂ,
iţi sare în ochi
te orbeşte, se face alb,
apoi viroza...trezirea din
moarte. cu storurile trase, nu este moft,
NU trebuie să-ţi scape nimic în viaţă, NIMIC,
necunoscute umbre trec,
batrâne mutilate în război, uitate
de ani
de rude
chipuri schi-mo-no-si-te de clipă,
bunul Dumnezeu ce vede oare acum ?

feţe lovite
bolnaveeeeeee

B O A L A – tărâmul străin unde intrăm
cu toţii
într-o zi
şi de unde
nimeni
nu mai iese...

las cerşetoarea în urmă şi plec
mai departe,
mai departe....

megtanultam, ezután
tudni fogom –
minden művész
csak előre tekinthet.

Az ÉLET,
példának okáért,
egy HANCÚROZÁS,
szemedbe szökik
megvakít, kifehéredik
aztán a virózis... a halálból való
ébredés. leengedett redőnyök, kedvetlenség
SEMMIT se szalassz el az életben, SEMMIT,
ismeretlen árnyak vonulnak, rokonok
által
évekre
elfeledett hadirokkant öregek,
a pillanat által el-tor-zí-tott arcok,
a Jóisten vajon mit lát most?

megütött arcok
betegeeeeeeeeek..

A BETEGSÉG – idegen terület
ahová mindannyian belépünk
egy napon
és ahonnan már
senki
nem jön ki...

hagyom a koldusasszonyt és megyek
tovább,
tovább.

DUPĂ-AMIAZĂ CU PLOAIA PE URMELE MELE

Ştia că plec, era târziu,
se închideau porţile. Uram,
uram ZGOMOTUL acela făcut de
roţile căruciorului medical.
cina,
e cina cea de toate zilele,
aceeaşi
mâncare ca ieri, alaltăieri,
să cumperi portocale
proaspete, sau ce vrei tu, covrigi calzi,
cândva voi construi aici un palat luminat
şi voi alerga LIBERĂ,
a început să bată vântul, du-te
du-te mai repede
să nu te prindă ploaia.

medici în alb pe holuri – schimb de tură –
fluturii umblă prin mine, mergeţi la parter ?
da, răspund liftierei, zgomot
infernal de tacâmuri, ţipete
de copii, o
ţeavă spartă la etajul 9
nu uitaţi să cumpăraţi pansamente
şi reţeta, nu uitaţi reţeta... închid ochii,

era să uit legitimaţia la poartă
mulţumesc frumoasă doamnă, veniţi şi mâine ?

nu răspund,
aer

DÉLUTÁN NYOMOMBAN AZ ESŐVEL

Tudta, hogy elmegyek, késő volt már,
zárultak a kapuk. Gyűlöltem,
gyűlöltem az ételhordó kocsi
kerekeinek ZAJÁT.
a vacsora,
a mindennapi vacsora,
ugyanaz,
mint tegnap, tegnapelőtt,
vegyél friss narancsot,
vagy amit te akarsz, meleg perecet,
egyszer egy világos palotát fogok ide építeni,
szaladni fogok SZABADON,
elkezdett fújni a szél, siess,
siess,
mert elkap az eső.

a folyosókon fehérbe öltözött orvosok – műszakváltás –
pillangók mászkálnak bennem, a földszintre megy?
igen, válaszolok a liftes nőnek az edények
pokoli zaja,
gyermeksikolyok,
csőrepedés a 9. emeleten
ne felejtsen el kötőszereket venni
ne felejtse el a receptet. becsukom a szemem,

szinte a kapunál felejtettem az igazolványom,
köszönöm szép asszonyom, jön holnap is?

nem válaszolok,
levegő,

aer proaspăt,
aer împrospătat de ploaie,
pământ scormonit cu degetele –
sunt liberă.

a înflorit crinul alb, merg, înaintez pe acelaşi drum
spre NICIUNDE...

friss levegő,
esőszagú levegő,
ujjakkal felkapart föld –
szabad vagyok.

virágzik a fehér liliom, megyek, ugyanazon az úton, előre
a SEMMI felé...

M-AŞ ÎNTOARCE ACASĂ

Vine ploaia.
poate mâine
voi fi acasă,
merg mai departe,
mă strecor în primul troleibuz,
necunoscuţi împingându-se,
bătrâni moţăind
pe scaune,
miros greu
de transpiraţie, de ţuică proastă ,
încerc să mai urc
o treaptă,
cerul se răzbună pe noi,
poate merităm o ploaie şi mai rece.

senzaţia de irealitate mă sufocă,
fulgere şi tunete privesc în mine,
firele maşinii iau foc
se răstoarnă
cu noi cu tot,
ce spaimă, Doamne, ce spaimă!

acesta să fie sfârşitul?

HAZATÉRNÉK

Jön az eső.
holnap otthon
leszek talán,
megyek tovább,
felfurakodok az első trolira,
lökdösődő idegenek,
bóbiskoló öregek
az üléseken,
erős izzadtságszag,
rossz pálinka szaga,
megpróbálok egy lépcsővel
feljebb jutni,
az ég bosszút áll rajtunk,
lehet, hogy még hidegebb esőt érdemlünk.

Az irrealitás érzete fojtogat,
villámok és mennydörgések tekintenek belém,
a jármű vezetékei lángra kapnak,
felborul
velünk mindenestül,
micsoda rémület, Istenem, micsoda rémület!

ez lenne a vég?

CEALALTĂ JUMĂTATE

Recunosc:
mi-e frică, mi-e tare frică,
fug în picioarele goale pe asfaltul aspru,
mi-e frig, e tare frig,
hainele sunt ude pe mine, mă ustură
tălpile picioarelor,
NU MAI POT,
rimelul îmi curge pe faţă şi...
cad brusc
într-o groapă uitată, plină cu mâl
încerc să ies în genunchi, mă târăsc
spre marginea drumului,
strig,

nimeni nu mă vede,
nimeni nu mă aude,
strig iar
din răsputeri,
mă târăsc în coate, în coate şi în genunchi,
pământ în păr şi pe faţă,
un ochi priveşte drept, celălalt e închis
jumătate din mine luptă, cealaltă ar vrea să plângă
şi nu poate.

mi-aduc aminte ca de-o obsesie
de ziua nunţii mele, tânără mireasă
râzănd
cu trandafiri albi în brate

în trasura trasă de cai albi.

A MÁSIK FÉL

Beismerem:
félek, nagyon félek,
mezítláb szaladok az érdes aszfalton,
fázom, nagyon fázom,
ruháim nedvesek, sajog a talpam,
MÁR NEM BÍROM,
a szempillafesték lefolyik arcomon és…
beleesek hirtelen
egy elhagyott iszappal teli
gödörbe,
térden kúszva próbálok kijutni az út szélére,
vonszolom magam,
kiáltok,

senki nem vesz észre,
senki nem hall engem,
teljes erőmből
kiáltok újból,
könyökölve vonszolom magam térdeimen,
sár a hajamban és az arcomon,
egy szem egyenesen néz, a másik csukva van,
egyik felem harcol, a másik sírni szeretne
de nem tud.

Folyton esküvőm napjára
emlékezek akaratlanul, a rózsacsokrot ölelő
nevető
fiatal menyasszonyra

a fehér lovak által húzott kocsin,

VIAŢA SE FACE LA LOC,
mă ridic
mă şterg pe faţă,
ura e un veştmânt prea strâmt pentru mine.

De mâine merg spre ieri, alaltăieri.

2004, Bucureşti

HELYRE ÁLL AZ ÉLET,
felállok
megtörlöm arcomat,
számomra a gyűlölet egy kényelmetlen ruha.

Holnaptól elindulok a tegnap, tegnapelőtt felé.

Bukarest, 2004.

COPILULUI NENĂSCUT

În mine nu vor sfârşi,
printre aceşti nori decoloraţi,
răvăşiţi ca şi sufletul meu
CREDINŢA ŞI AMINTIREA.

În puţine cuvinte,
fie ca acest poem să-mi răscumpere
peste ani şi ani,
deznădejdea !
să ţip aş vrea,
să urluuuuuuuuu,
să muşc din mărul spaimei,
apoi să plutesc în alt cer,
mai înalt şi să scriu
POEMUL PENTRU COPILUL MEU NENĂSCUT.

atăt de târziu aflu ce vârstă am,
câte amintiri...

amintiri:
29 septembrie –
astăzi am fost, pentru o clipă,
fericita. atât
aş fi vrut să-l cheme Alexandru
ţipăt, lumina galbenă, halatul alb,
cămaşă de noapte cu flori, simplă,
sunetul instrumentelor
medicale NU durează mult, trece
repede,

A MEG NEM SZÜLETETT GYERMEKNEK

Bennem nem fogy el soha
e kifakult felhők között,
melyek ziláltak mint a lelkem,
a HIT és az EMLÉKEZET.

Egyszóval
évek múltán
váltsa meg nekem e vers
a reménytelenséget!
kiáltani szeretnék,
oooooordítani,
a rémület almájából harapni,
s aztán egy más égben lebegni,
magasabban, hogy megírjam a
VERSET MEG NEM SZÜLETETT GYERMEKEMNEK.

oly későn tudom meg, hány éves vagyok,
mennyi emlékem van...

emlékek:
szeptember 29 –
ma egy pillanatra boldog
voltam. azt
szerettem volna, hogy Sándornak hívják
sikoly, sárga fény, a fehér köpeny,
egyszerű, virágos hálóing,
az orvosi eszközök hangja
NEM tart sokáig, gyorsan
elmúlik,

semnaţi pe propria răspundere,
mamă, mi-e frică, priveşte-mă,
sunt aici,
sunt o umbră,
plâng,
îmi pierd minţile,
aş fi vrut s-o cheme Alexandra !

într-o clipă
hohotul de plâns,
aşteptarea, prăbuşirea,
câtă închipuire, Doamne, mi-e dor,
mi-e dor de anii mei tineri ! te privesc,
mamă
la căpătâiul meu, plângând
cum îmi săruţi fruntea,
şi părul,
nu plânge, mamă

strânge-mi mâna,
strânge-mă tare,
copilul meu
va veni intr-o zi...

saját felelősségére írja alá,
anyu, félek, figyelj rám,
itt vagyok,
árnyék vagyok,
sírok,
szinte beleörülök,
szerettem volna, hogy Alexandrának hívják!

egy pillanatba
sűrítve a zokogás,
várakozás, az összeomlás,
mennyi képzelődés, Istenem, vágyom,
vágyakozom fiatal éveim után! Nézlek,
anyám,
ahogy az ágy fejénél, sírva
megcsókolod a homlokom
és a hajam,
ne sírj, anyu

szorítds meg a kezem,
szoríts erősen,
egy napon
a gyermekem megérkezik...

DE DRAGOSTE

Aş fi vrut să vorbim ca pe vremuri,
să trecem într-o altă viaţă ,
aceeaşi fereastră de la dormitorul tău luminat de felinare,
nod şi lacrimi în gât,
atăt de treaz trecutul,
atăt de chinuit prezentul,
dar... mâine...

ziua de lucru începe la 8, semnat aceeaşi condică gri,
oameni nervoşi, nemulţumiţi,
oameni gri,
program lung, prea lung,
ore pierdute definitiv,
gri total,
fără intrare,
fără ieşire,
până seara,
care anunţă gri-ul palid
al zilei de mâine.

toamnă tristă,
un cuvânt, un gest, o privire,
să fiu iar tânără, iar tu
să te întorci acasă mai devreme
să ne îmbrăţişăm până când buzele vor plesni
sub presiunea sărutului, până când
până cănd
nu mai încap în noapte.

A SZERELEMRŐL

Szerettem volna úgy beszélni veled mint régen,
hogy átlépjünk egy másik életbe,
a hálószobád ablaka ugyanaz, lámpások fényétől
kivilágítva,
könny és csomó a torokban,
annyira éber a múlt,
és annyira gyötrelmes a jelen,
de... holnap...

a munkanap 8-kor kezdődik, aláírják
a megszokott szürke jelenléti naplót,
ideges, elégedetlen,
szürke emberek,
a munkaidő hosszú, túl hosszú,
végleg elvesztett órák,
csupa szürkeség,
bejárat nélkül,
kijárat nélkül,
estig,
a holnap fakó
szürkeségét jelzik.

szomorú ősz,
egy szó, egy mozdulat, egy tekintet,
legyek ismét fiatal, te pedig
gyere haza korán, hogy megöleljük egymást,
amíg ajkaink szétrepednek a csóktól, addig
addig, amíg
nem férnek el az éjszakában.

E lună plină,
fug cât mai departe de tine, de casa ta,
de fotografiile şi amintirile tale -
uf, a mai trecut o zi
fără să-mi găsesc liniştea.

e noapte şi e târziu,
nu circulă tramvaiele, nu sunt maşini,
un câine somnoros dă semne de bucurie,
îl mângâi, şovăie,
trec mai departe, pustiu,
ştii ce înseamnă să fii fericit ?
ora 6, sună deşteptătorul,
altă dimineaţă, să fii îndrăgostit de mirosul,
de pielea, chipul celuilalt,
să doară sărutul său ,
să-l pipăi cu nesaţ, cu lăcomie, cu dragoste,
să nu mai conteze nimic altceva, să fim
DOI LUPI FUGARI ÎN PRAG DE IARNĂ

Telihold van,
egyre távolabb futok tőled, házadtól,
a fényképeidtől és az emlékedtől,
jaj, ismét eltelt egy nap anélkül,
hogy lelkem békére talált volna.

késő éjszaka van,
a villamosok nem járnak már, az autók sem,
egy álmos kutya farkát csoválja,
megsimogatom, dörgölődik,
megyek tovább, kiürülve,
tudod, mit jelent boldognak lenni?
6 óra, szól az ébresztőóra,
újabb reggel, azt, hogy: szerelmes légy a másik
illatába, bőrébe, arcába,
hogy fájjon a csókja,
móhon tapogasd, falánk szerelemmel,
hogy semmi más ne számítson,
SZÖKÖTT FARKASOK LEGYÜNK A TÉL KÜSZÖBÉN.

FEMEIA NU PLÂNGE

Nu mai avem nimic.

în spatele aparenţei nu mai există decât vidul. iluzii suprapuse,
implacabil, de departe, zgomotele
oraşului
îmi arată că încă trăiesc.
Dar eu nu-mi mai simt sângele
înfometat,
invadator,
năvalnic.

liniştit,
străin,
nu-mi recunosc chipul în fotografii,
nu mai sunt aceeaşi,
sunt o femeie obosită, sufăr
pentru ziua de
mâine nu mai trăiesc prezentul,
nu mai am timp.

Nu mai există nici speranţă, nici disperare,
nici lupta cu boala nu
mă mai
înlănţuie...

mintea mea refuză să mai lucreze

viaţa a devenit,
cu bună ştiinţă,

AZ ASSZONY NEM SÍR

Már semmink sincs.

a látszat mögött nincs más, csak egy légüres tér.
halmozott illúziók, a távolból a város zajai
könyörtelenül
jelzik, hogy még élek.
De én már nem érzem a
kiéhezett,
hódító
heves véremet.

nyugodt,
idegen,
nem ismerek rá a fényképeken arcomra,
nem vagyok ugyanaz,
egy fáradt nő vagyok, szenvedek
a holnapért,
már nem élem meg a jelent,
időm elfogyott.

Nem létezik már se remény, se kétségbeesés,
már a betegséggel való küzdelem
sem kötöz
meg...

elmém megtagadja a gondolatot

illúzióvá vált az élet,
jól tudom,

o iluzie, spaţiu blestemat de real,
iar lumea e
un spectacol de
                                teatru grotesc.

prezentul – o capcană
pentru cine va învinge.

nu există înfrângere definitivă,
NU-MI GRĂBESC SFÂRŞITUL
îl ridic doar în rang
cu nesfârşită trufie.

Cine a avut privilejul
să sufere
                                          E un suflet pustiu,
                                          fără umbră, fără trup.

2005, Izmir, Turcia

a valóság átkozott terévé,
a világ pedig
egy groteszk
színházi előadás

a jelen – csapda
annak, aki nyerni fog.

nem létezik végső vereség,
NEM SIETETTEM A VÉGZETEM
csupán végtelen gőggel
felemelem a rangját.

Akinek megadatott az a kiváltság,
hogy szenvedjen
Egy árnyék és test
nélküli, sivár lélek.

Izmir, Törökország, 2005.

SCRISOARE PENTRU MAMA

I

De Paşti,

Am ajuns la 38 de ani şi am trăit mai mult decât alţii
în 80, ce spun, 100 de ani, pielea mea transparentă, de copil
timid, prea timid,
cu ochi mari, negri,
plângeam din orice,
firavă cum eram,
mă împleticeam la fiecare pas,
mâna mamei – dreapta – îmi strângea încheietura să nu cad.

ce picioare frumoase avea mama, în sandale grena cu
tălpile groase şi taior la modă, „sare şi piper”, ce denumire
mai era şi asta, taior pipit, se numea
EU

Nu aveam nici un rost,
MAMA ERA SINGURUL MEU ROST !
şi îmi doream să fiu ca ea.

ADOLESCENŢA – un fel de
muţenie
fără chip

cu poza lui Nichita lipită pe uşă, o oarecare luciditate,

spintecam
în fiecare zi dezordinea

LEVÉL ANYÁMNAK

I

Húsvétkor

38 éves lettem és többet éltem, mint mások
80, mi több, 100 év alatt, bőröm áttetsző, mint egy babáé
félénk, túl félénk voltam
nagy, fekete szemekkel
minden megríkatott
törékeny lévén,
megbotlottam minden lépésnél,
anyám jobb keze fogta csuklómat, hogy el ne essek.

milyen szép lábai voltak anyámnak vastag talpú
cipőjében „só és bors" kosztümben, az akkori divat
szerint, micsoda elnevezés
ÉN

Csak éltem céltalanul
ANYÁM VOLT ÉLETEM EGYETLEN ÉRTELME.
olyan szerettem volna lenni mint ő.

a KAMASZ LÉT:
egy képtelen
némaság.

Nichita képe az ajtóra ragasztva, némi józanság,

felmetszettem,
nap mint nap a lelkem

din suflet de sus în jos
şi priveam prin fereastra dormitorului
Biserica Trei Ierarhi.

în fiecare noapte scriam în jurnal,
tare îşi mai dorea mama să citească măcar două rânduri,
să vadă ce scriu
despre ea.
adormeam.
până la 9 ajungea pojghiţa aceea lucioasă a nopţii.

II

şi brusc mi-am dat seama că toate amintirile mele,
ale noastre,
mă însoţesc, merg cu mine peste tot.

păna la 9 ani ce-a fost ?!
zâmbetul mamei, sticlele de cico, căţelul roz din pluş,
luat pe-o trotinetă verde, răţusca brodată de deasupra uşii
(când am plecat a rămas acolo)
trandafirul din broşa mamei,
inelul ei cu piatră albastră, purtat
pe inelar.

până la 19 ani ce-a fost ?!
am redescoperit jurnalul, meditaţiile, nesfârşitele probleme
de matematică din gheba, comentariile literare, examene,
prima întâlnire la Pescaru, într-un început de toamnă,
un film la cinematograf,
stăteam în ultimele rânduri să ne ţinem de mână
disperarea de a trăi mai repede, de a iubi
totul

rendetlenségét fentről lefelé
és bámultam hálószobám ablakából
a Trei Ierarhi templomot.

minden éjjel naplót írtam
anyám nagyon szeretett volna legalább néhány sort elolvasni
hogy megtudja, mit írok
róla.
Belealudtam...
a 9-ik emeletig emelkedett az éj sima selyme.

II

És hirtelen rádöbbentem, hogy minden emlékem,
minden emlékünk
elkísér engem mindenhova.

9 éves koromig mi volt ?!
anyám fiatal mosolya, ci-co üdítős üvegek,
rózsaszín plüsskutya zöld rolleren, kötött kiskacsa az ajtóm fölött
(amikor eljöttem, ott maradt)
a rózsa anyám brossán,
kékköves gyűrűje
az ujján.

És 19 éves koromig mi volt ?!
újra felfedeztem a naplóírás örömeit, az elmélkedést,
végtelen matematika feladatok, irodalmi elemzések, vizsgák
az első találka a Halászban egy őszelőn
egy film a moziban,
az utolsó sorban, fogtuk egymás kezét.
a kétségbeesés, hogy le ne késsük az életet, a szerelmet
mindent

deodată, de a râde,
bucuria plimbărilor
pe ‘libertatea’ vândută ieftin.
ce frumoasă era Dunărea
din ochii mei de atunci !

DA, ACEI ANI I-AM PIERDUT PENTRU TOTDEAUNA.

cu timpul m-am văzut mai bine,
am ales să nu fiu niciodată singură,
mai ales în ziua
nunţii. mireasă tânără în caleaşca trasă de cai albi,
mama-tata-eu-tu ,
m-am cercetat de atunci
pe toate feţele –
luna de miere într-un hotel vechi, de provincie ,
apoi
fericirea de la malul mării, l-am adorat, l-am privit dormind,
l-am iubit, i-am citit toate versurile mele m-a ascultat
mereu
mereu

eu şi el într-o fotografie, la mare, cu pălăria de pai
albastră şi doi câini uriaşi –
simţi nisipul fierbinte şi astăzi,
îl mai simţi?

lung şi chinuitor început, ştiai mamă ?

în locul în care respiram eu, erai şi tu...

trecut-au anii...
aşa cum trăia el, trăiam şi eu,
cu forţă,

egyszerre, a nevetést
a séták örömét
az olcsón eladott „szabadságot”
milyen szép volt a Duna
akkori szemeimben…

IGEN, AZOK AZ ÉVEK ÖRÖKRE ELTŰNTEK!

idővel egyre jobban megismertem magam
leráztam magamról a magányt
az esküvőm napján végleg.
Ifjú menyasszony fehér lovak vontatta hintón,
anyám-apám-én-te
azóta minden lányban megvizsgáltam magam
mézeshetek egy ódon, vidéki szállóban,
aztán
boldogság a tenger partján,
imádtam, néztem ahogy alszik,
szerettem, elolvastam neki összes versemet,
mindig meghallgatta,
mindig.

én és ő a tengeren egy képen kék szalmakalapban
két óriás kutyával –
ma is érzed a homok forróságát?
érzed még?

hosszú és fájdalmas kezdet, tudtad anyám?

ott voltál te is, ahol én lélegeztem…

az évek elrohantak…
ahogy ő élt, úgy éltem én is,
erőfeszítésekkel,

cu disperarea, cu nebunia de a mai câştiga o zi,
de a învinge.

la 28 de ani... am avut o revelaţie :
IADUL E AICI PE PĂMÂNT !
printre noi, viaţa nu ne aparţine
trăim haotic, străini,
fără umbre – destinul este mereu cu un pas înaintea noastră
şi hotărăşte.

trăiam doar clipa,
apoi am înţeles -
în spatele aparenţei nu există decăt VIDUL!

nu mai aveam nimic,
doar încleştarea,
echilibrul nu mai exista, s-a prăbuşit
odată cu tinereţea,
odată cu străngerea mâinii mamei
odată cu BOALA.

III

joc trist, durere permanentă
recunosc, trişez mamă,
confecţionez noaptea iluzii,
îmi impun fericirea şi sperii moartea, o alung,
trişez furând din tinereţea altora, am devenit un
personaj ideal,
un simbol al puterii şi energiei,
ori tu ştii, mamă,
dincolo de fiinţa mea
nu e decât deşertul.

kétségbeesetten, őrült akarással, hogy nyerjünk még egy napot,
hogy győzzünk.

...28 éves koromban rádöbbentem:
A POKOL ITT VAN A FÖLDÖN!
közöttünk, az élet nem a miénk,
kaotikusan élünk, idegenül,
árnyék nélkül – a sors mindig egy lépéssel előttünk
és ő dönt.

a pillanatot éltük csupán,
aztán megértettem –
a látszat mögött csak ÜRESSÉG van!

semmim sem maradt,
csak az egymásba kapaszkodás,
az egyensúly megszűnt, összeomlott
az ifjúsággal
anyám kézszorításával,
a BETEGSÉGGEL együtt

III

szomorú játék, állandó fájdalom
beismerem, anyám, csalok,
éjjel illúziókat szövök,
erőltetem a boldogságot, és elijesztem a halált, elűzöm,
csalok, ellopom mások ifjúságát,
eszményi személyiség
lettem, az erő és energia szimbóluma,
csak te tudod, anyám,
lényem mögött
a sivatag nyújtózik.

După... 30 de ani, mamă, nu mai există jurnal, nu mai există
timp, totul se scrie pe suflet şi pe chipul meu,
cu
litere mari, acum poţi să mă citeşti, mamă, trăiesc
între viaţa adevărată şi propriile mele halucinaţii.

Lumea fantasmelor a devenit o poartă,
O altă poarta...

35 éves korom után már nem írtam naplót, anyám, megszűnt
az idő, mindent egyenesen a lelkemre és az arcomra
írok
nagybetűkkel, most elolvashatod anyám
a valódi élet és képzelgéseim között élek.

A fantáziák világa kaput nyitott,
Egy másik kaput...

JOCUL

I

Voi veni la miezul nopţii – o cenuşă ce va reînvia. sufletul
încă zboară liber ca o mireasă tânără cu voalul alb de mătase,
intrând pe uşa
unei biserici vechi. acela a fost primul JOC al
copilăriei, spuneam. iluzii vechi
în grădina din spatele casei să ne jucăm 'de-a mama şi de-a tata'
multe urme
în piatră am lăsat, departe de crinii înfloriţi, de ierburi
pline de rouă
de pe o zi pe alta nu te mai recunoşti,
chipul parcă îţi seamănă, aceeaşi ochi,
acelaşi zâmbet, te recompui
până primul rid pe frunte strigă,
suntem un stol de vulturi.

să ne jucăm apoi 'de-a mirele şi mireasa' aud şi acum,
parcă nisipul
curgând încet în clepsidră
cearceafuri de mătase roşii ,
femeia aceasta cu gura
ei caldă, fără moarte,
el cufundat pe de-a-ntregul
în părul ei lung, negru. bărbat
şi femeie nimeni n-o să-i audă departe de lume,
fugari şi te întrebi ce faci cu
atâta tristeţe, unde o aduni,
ai vrea să risipeşti toate umbrele trecutului
şi ştii, trebuie

A JÁTÉK

I

Éjfélkor jövök – hamu, mely fel fog támadni. a lélek
még szabadon repül mint selyemfátylas fiatal menyasszony,
belibben
egy régi templom ajtaján. az volt a gyermekkor első
JÁTÉKA. mondtam. régi illuziók
a ház mögötti kertben papás-mamást játszottunk,
sok nyomot hagytam
a kövekben, távol a virágzó liliomoktól és a harmatos
fűtől.
egyik napról a másikra már nem ismersz magadra,
az arc mintha hasonlítana rád, ugyanaz a szem,
ugyanaz a mosoly, újra összerakod magad,
míg homlokodon az első ránc kiáltja,
egy sasraj vagyunk.

aztán játsszunk mennyasszonyt és vőlegényt, most is hallom,
mintha a homok lassan folyna
a homokórában
piros selyemlepedők,
ez a meleg szájú nő
halhatatlan,
ő meg teljesen beletemetkezik
a nő hosszú, fekete hajába. férfi
és nő. senki sem fogja hallani őket távol a világtól,
szökevények és azt kérdezed magadtól,
hogy mit kezdesz ennyi szomorúsággal,
hova gyűjtöd össze,
szeretnéd eloszlatni a múlt minden árnyékát,

să tăvăleşti URA prin praf,
s-o calci în picioare,
s-o scuipi s-o drăcui,
apoi
să te ridici senină să nu mai laşi pe nimeni să răscolească rana,
să dai drumul sângelui să rodească şi
în faţa lui Dumnezeu singuri să ne rugăm.

căte ferestre ai deschis pentru mine, iubite
căte jocuri ai invăţat şi inventat pentru mine, iubite...
toate le-am aşezat la un loc
să-mi pun ordine-n gânduri –
ştiu, nimic nu va mai schimba orizontul,
curcubeul nu va mai fi acelaşi,
pe cel în care am crezut l-am uitat –
ştii, nu de tristeţe fug,
nu de singurătate,
fug de dragoste.

de nu m-ar mistui prea devreme
bătrâneţea..
se furişează la urechea mea, mă mângâie gura sa,
mă caută, ma muşcă să mă
trezească, ar vrea să simt cum curge sângele prin vene
ce joc mai e şi ăsta,
cum se joacă jocul acesta ?
de pe un picior pe celălalt sar ca într-un joc de şotron
desenat cu cretă pe un asfalt imaginar.

nu mai suntem copii, am ajuns oameni trişti,
ei da, murim puţin căte puţin.

să mă ascund în fundul pământului aş vrea,
să nu mă găsească nimeni,

és tudod, hogy a GYŰLÖLETET porba kell tipornod,
meg kell taposnod,
le kell köpnöd, meg kell átkoznod,
aztán
emelkedetten, derűsen, ne engedd senkinek, hogy felszaggassa
a sebet, engedd szabadon a vért, hogy teremjen és
imádkozzunk Isten előtt, magunkban.

hány ablakot nyitottál ki nekem, szerelmem
hány játékot tanítottál meg és találtál ki nekem, szerelmem...
mindet egy helyre gyűjtöttem
hogy rendet rakjak gondolataimban –
tudom, már semmi nem fogja megváltoztatni a látóhatárt,
a szivárvány nem lesz már ugyanaz,
elfelejtettem azt, akiben hittem –
tudod, nem a szomorúságtól futok,
nem a magányosságtól,
hanem a szerelemtől.

ha nem emészteném el magam túl korán
az öregség...
a fülemhez lopakodik, szája simogat
keres, megharap, hogy
felébresszen, szeretném érezni hogy folyik a vér a vénákban
milyen játék ez,
hogy kell játszani ezt a játékot?
egyik lábammal ugrálok, majd a másikkal
egy képzeletbeli aszfalton, krétával rajzolt ugrókötéllel.

már nem vagyunk gyerekek, szomorú emberekké váltunk,
hát igen, lassanként meghalunk.

szeretnék a föld mélyébe rejtőzni,
hogy ne találjon meg senki

să mă uite timpul în văgăuna vieţii,
nu-mi place jocul acesta – e un joc dur
al indiferenţei, al bolii, al nebuniei.

au secat parcă toate izvoarele, cerul s-a închis,
nu mai vedem nici luna,
am închis fereastra să nu-ţi fie frig.
măine va fi mai bine, iţi promit. îmi aşez
din nou palma pe fruntea ta rece, ştiu, e mai bine aşa,
voi fi şi măine tot aici lânga tine.

basmul nu mai e basm,
jocul nu mai e joc,

simt miros proaspăt de magnolii.

II

mereu iţi spuneam
amândoi înaintăm odată cu sângele ca un ecou,
o umbră goală
cu sufletul pe dos.

lumea noastră curge din silabe ,
uitarea va veni mult prea târziu
m-am ascuns încet spre râdacini, am măngăiat
neinţelesele tăceri.

cu ce plătim durerea? acele cruci de piatră
răsturnate peste morminte vechi ?

vin către tine, ridică-te,
mâinile acestea, pe care le iubeşti,

hogy az idő az élet zugában felejtsen,
nem szeretem ezt a játékot –
a közöny, a betegség, az őrültség e kemény játékát.

mintha minden forrás kiszáradt volna, az ég bezárult,
már a holdat sem látjuk,
becsuktam az ablakot, hogy ne fázzál.
holnap jobb lesz, megígérem. tenyeremet
ismét hideg homlokodra teszem, tudom, így jobb,
holnap is itt leszek, melletted.

a mese már nem mese,
a játék már nem játék,

magnóliák friss illatát érzem.

II

mindig mondtam neked
mindketten együtt haladunk a vérrel mint a visszhang,
egy üres árnyék
kifordított lélekkel.

a mi világunk szótagokból áll,
a felejtés túl későn fog jönni,
halkan elrejtőztem a gyökerek felé,
megsimogattam a meg nem értett hallgatást.

mivel fizetünk a fájdalomért? azok a kőkeresztek
ledöntve a régi sírokon?

állj fel, jönnek feléd,
ezek a kezek, melyeket szeretsz,

te aşteaptă,
te încarcă de viaţă
îţi lasă urme adânci
pe pielea ta încă tânără,
urme care vor dăinui multă vreme de acum inainte.

téged várnak,
feltöltenek élettel
mély nyomokat hagynak
még fiatal bőrödön,
nyomokat, melyek mostantól fogva sokáig megmaradnak.

SUMAR • TARTALOM

Angela Baciu
Poezii / Versek

Editat de AB-ART, Bratislava şi
Editura Limes din Cluj-Napoca
Editori:
Attila F. Balázs,
Mircea Petean
Redactor: Boróka Balázs
Tehnoredactare: Béla Balázs

ISBN 978-973-726-442-8

Angela Baciu
Poezii / Versek

Az AB-ART és a
Limes Kiadó közös kiadása
Felelős kiadó:
Balázs F. Attila
Mircea Petean
Lektorálta: Balázs Boróka
Nyomdai előkészítés: Balázs Béla

Angela Baciu
Poezii / Versek

Vydalo Vydavateľstvo: AB-ART, Bratislava,
Limes, Cluj-Napoca, Rumunsko
Zodpovedný vydavateľ:
F. A. Balázs
Mircea Petean
Redaktor: Boróka Balázs
DTP: Béla Balázs

ISBN 798-80-8087-072-0